

ΡΟΜΗΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιάκοντα τρία,
δράσις και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' όγδοον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν έδρευόμεν τῶν Παρθενώνων.

Τῶν δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολυ.

Γράμματα και συνδρομαί— άπ'εύθείας πρὸς έμέ
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο— ό κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τὰ ξένα όμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Εικοσιπέντε μινός Γενάρη
και τὸ Τριῶδι μας άριθάρει.

'Επτακόδα σὺν έξη κι' όγδόνα,
λάμπει πάλι, παππούλι, και βρόνα.

**Τῆς Βουλῆς Δημοτικῆς
και πολυ παθητικῆς.**

Κι' όλοι τοῦλεγα: νταχιάντα, Θεωράκη,
μόν' ό Κόντης μας, κοντή,
ποῦ μας κάνει τὸν δαντή.

Κάτω 'στὴ Βουλή, 'στου κράτους τὸ ρημάδι,
κάτω 'στὴ Βουλή, κοντή,
Κορδονὸς σκνιδιώτῃ.

'Ανασῆκωσε τὸνα καλαμοβράκι,
κι' έκλαιγε γιά τὸ μικρὸ
μὲ παράπονο πικρὸ.

'Ακυρώσανε τὸν Πολυχρονιάδη,
τῆς Βοστίτσας δηλαδὴ
έν' άνήλικο παιδί.

Δεῦτερο δημοτικὸ
και πολυ σημαντικὸ.

'Φέρανε χαρτιά, 'φέρανε ντοκουμέντα,
'φέρανε γι' αὐτὸν χαρτιά,
κι' όλοι 'πήρανε φωτιά.

'Ο Κορριάτης ὁ τσοπάνης
τῆς άριστερῆς τῆς στάνης
τέτομο λέει 'στὸ κοπάδι
γιά τὸν Πολυχρονιάδη.

Κι' έγινε πολλή και σοδαρή κουβέντα,
κι' έγινε γι' αὐτὸν, κοντή,
ζαφνικὸ και πατιρντί.

'Εναντίον κάθε νόμου
μοῦ τὸ 'βγάλαν τὸ μωρὸ μου.
'Έγινε κι' αὐτὸ θυσία
καθενὸς φαρμακομύτη...
μάταιη κι' ἡ προστασία
τοῦ τρανοῦ Μεσολυγγίτη.

'Φύσηξε βοριάς, κηθάρις τραμουντάνα,
'φύσηξε βοριάς, κοντή,
κι' έμπουμπούσιες βροντή.

'Όλα 'πήγαν εἰς τὰ κούφια,
ὁ Κορδόνκος τὸ θέλει,
βαζῶ παραμάνης σκούφια
νὰ βυζάζω τὸ μουρέλι.

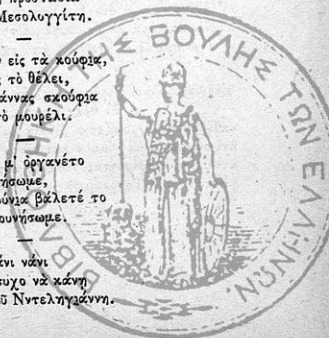
Τότε 'θώμασε γρη῏ Κορδομονάνα,
κι' έσκορπιστηκαν χαρτιά
και τοῦ 'δῶσανε 'στ' αὐτιά.

Κι' έλαμψαν πολλοί κι' ὁ γέρος ὁ μαριόλος,
κι' έλαμψε κι' αὐτὸς ξανά
και τοῦ 'λέγα: ὠσαννά!

'Αχ! έλατε μ' ὀργανέτο
νὰ πικροβρηνησωμε,
μὲς 'στὴν κούφια βάλετε τὸ
γιά νὰ τὸ κούησωμε.

'Έτρεϊκαν γιαπιτιά, μὲ κι' ὁ Στρατὸς κι' ὁ Στόλος,
κι' ἦταν θριαμβος, κοντή,
Θεωδωρύλα φουντωτή.

Νάνι νάνι νάνι νάνι
κι' ὕπνον ἤσυγο νὰ κἀη
γιά χαρὰ τοῦ Νιντελγιάνα.

Κρίμα 'στὴν ἰσοψηρία, πούλαμε τὴν πρώτη ἡμέρα,
ποῦ κι' ὁ κύριος Λεβίδης χάρις ἔσκησε παντέρρα.

Τὸ Κορδόνι ροκαίνει
τὸ παιδιὸ χαρτιὰ μεγάλη,
καὶ μοῦ φέρνει ρογοῦζι
γιά νὰ τὲ ποτίσω γάλα.

'Αν αὐτὸς ὁ Χατζηπέτρος πρόφθαινε τὴν πρώτη ἡμέρα,
δὲν θὰ πέφτακε 'στὴν ξέρα,
φιναλέντε μὰ τὸν Ἄγιο θὰ τοὺς κόβανε τὸν βήχα
καὶ τὸν Πολυχρονιάδη μὲς ἑστάρνα μου θὰ τὸν εἶχα.

Κλάψε τον, τοῦ Κόντη στάνη,
νάινι νάινι νάινι νάινι,
κι' ὕπνον ἤσχο νὰ κάνη
κι' ἔπου τοῦ ποιεὶ νὰ γιάνη.

Τρίτο δημοτικὸ
πολὺ σπαρακτικὸ.

Πολλὰ μωρὰ μ'αξεύτηκαν μ'μπρὸς 'στὸν παπποῦ μὲ κλάμματα
καὶ τούλεγκαν : παππούλη μου μὲ τάνθηρὰ γερόματα,
τώρα ποῦ πέρασε μικρὸ τὸν Πολυχρονιάδη
κι' ἐμὰς 'στῶν ἀκυρώσεων μὴ ριζῆς τὸ πηγάδι.

Δῶσε μας χρόνια μερικὰ, βγάλε μας ἐνθλικούς,
καὶ τὰ παππούτσι καὶ σ' ἐμὰς μὴ δώσης, παππουτση,
καὶ μὴ μας ριζῆς ἀσπλάχνα 'στους λιμακμένους λύκους,
ποῦ θέλουν κρέας τρυφερὸ κι' ἀνήλικο πεταί.

Κι' ὁ Καλαμάρης τούλεγε : κι' ἐμὲ μὴν ἀκυρώσης,
καὶ μὴν ξεγάνης, σελεπιῆ,
τοῦ Καλαμάρη τὸ γκαπί,
ποῦ σ' ἔκανε τὴν κάπα σου ψηλὰ νὰ ξεναστρώσης.

Οὐὰ τοῦ φώνωζαν, παπποῦ, μὴν κάνης ἀδικία,
δῶσε μας χρόνια μερικὰ, δῶσε μας ἡλικία.

Κι' ὁ Φοδωρῆς μὲ γέλιχα
φωνάζει 'στὰ μουρῆλια.

'Εγὼ κι' ἂν τὸν ἀκύρωσα τὸν Πολυχρονιάδη
γιὰ τὸ Κορδόνι τὸ τρανὸ, τὸ πολυχρονεμένο,
εἶχα κι' ἂν ἄλλους ἐδῆλα μπεμπέδες 'στὸ σημάδι,
κι' εἶμαι ρομφακὶ καὶ γι' αὐτούς, σπαθὶ ξεγυμνωμένο,
δὲν πρέπει νὰ στριγγίζετε
γιὰ τοῦτο 'στὴ Βουλῆ,
καὶ νὰ παραζαλιζέτε
τὸν γέρο μπαμπάλη.

Μωρὰ μου, μὴ μοῦ σκάνετε, κκιμμά μὴν ἔχετ' ἔνοια,
κι' ἂν σὰν μικρὰ δὲν ἔγαλατε μουστακία μῆτε γένερα,
φθάνει καὶ σεὶς νὰ λάμψετε μὲ τοὺς ἀποσπερίταις μου
κι' ἐγὼ σὰς δίνω μερικὰς ἀπὸ τῆς φοβορίταις μου.

'Εκεῖνο, πούνκι Κορδονῆς, κι' ἂν μόλις συλλαβίζη
κι' ἂν θέλη ρογοῦζι,
καθόλου δὲν χρειάζεται βιβλία καὶ μητρώα,
καὶ σύμφωνα μὲ νόμιμα καὶ θέσφατα πατρώα,
καὶ μὲ τοὺς τρέχοντα θεσμούς αὐτῆς τῆς πρώτης σάλας
γίνεται γέρο-Τσαρλιμπας, Τραυλὸς καὶ Μελουσαλάς.

Κι' ὅποιος δὲν εἶναι Κορδονῆς,
ἀλλὰ Κορματῆς Σακρινιάς,
κι' ἂν εἶναι γεροντότερος ἐμοῦ τοῦ κοτανοῦτου,
περᾶξ γι' ἀλάλητο πουλι
καὶ τὸν πετοῦν ἀπ' τὴ Βουλῆ,
καὶ μένουσ' ἀκυρα χαρτιὰ τὰ ληξιαρχικὰ του.

'Εγὼμκι μπόνα τῆς Βουλῆς, μωρὰ μου βυζανιάρικα,
καὶ μὲς 'στους ἡμετέρους μου σὰς ἔχω κανακάρικα.
Σὲ κροστοῦκι τοῦ χερσοῦ, μωρὰ μου, θὰ σὰς βάλω,
ἔλατε 'στὸν περιπατο μὲ τῆλλα νὰ σὰς βγάλω,
νὰ σὰς ἰδοῦν 'στὸ Ζάμπειο καὶ 'στὴ Δενδροστοαίχια,
φθάνει σ' ἐμένα νάχτετε πίστι καὶ πειθαρχία.

Τέταρτο Δημοτικὸ
καὶ πολὺ Κορδονικὸ.

'Στὰ θεωρεῖται τῆς Βουλῆς
κόσμος μ'αξεύτησε πολὺς.
Τῆς Αἰγίνας τὴν ἐκλογὴν λένε πῶς θ' ἀκυρώσουν,
καὶ τὸν Ζακίμη ἔδῆθησαν καλὰ νὰ μπαγαλωσουν.

Γλώσσας πολλὰς τροχίζονται καὶ τοῦ Καλοῦτος ἡ γλῶσσα
καὶ ρίχονται 'στὴν ἐκλογὴν σὰν ὄρνικα 'στὸ φοσημί,
τὸν Βενιζέλο πιάσανε, τοῦ λένε χίλια τόσα,
τοῦ λένε καὶ συμπεθερος πῶς εἶναι τοῦ Ζακίμη.
Κι' ὁ Βενιζέλος τοῦ μουγγοῦ λέει πῶς τὴν ἔχει σκοφρα
καὶ μὲ τοὺς ἄλλους γρηγορὰ καὶ πάη γιὰ τὰ Γεορρα.

'Αγριεῦσιν οἱ φραγῆδες τοῦ σεπτοῦ Κορδοναρέλου,
κι' αἰώνια λέν ἡ μνήμη
τοῦ κυριοῦ Βενιζέλου,
συμπεθεροῦ τοῦ Ζακίμη.

'Ἰσ' ἀπάνω τῆς σανίδες, τὰ καθρόνια τὰ βαρειά...
ἔξω τὰ συγγενολόγια,
ἔξω τὰ συμπεθεριά,
κι' ἂς σὰς λείψουνε τὰ λόγια.

Τούμπα τούμπα τὸ λεγέινι,
τοῦτο ποῦπαμε θὰ γένη.

Τὸ Κορδόνι σὰν δὲν φάη καὶ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο,
πῶς θὰ γίνη πρὸ μεγάλο :
Κι' ἂν τὸ κόμμα τῆς σανίδας γιὰ κανένα δὲν θυμώση,
τότε πῶς θὰ καρδαμώση ;

Πάλε γειὰ καὶ χαρὰ μας... εἶπε, κύριε Καλοῦτση,
Βενιζέλε τοῦ Ζακίμη, κόψε το καὶ εὐ παππούτσι,
καὶ 'στὴν Αἰγίνα τὴν δόλιχα σὺρε πῶσω γιὰ τὰ μάτια,
καὶ 'στὸν γυρισμὸ νὰ φέρης Αἰγινιτικὰ κανάτια.

Τούμπα τούμπα τὸ λεγέινι,
τοῦτο ποῦπαμε θὰ γένη.

Πέμπτο δημοτικό
πολύ τρομακτικό.

Πηδούν τὰ Κορδονόπουλα, χορεύουν τὰ καυμένα
κατευχριστημένα,
καὶ μόν' ὁ Κορδονάρχαξ, ποῦ γὰρ τὴν στρουγγα ρέβει,
καθόλου δὲν χορεύει,
μονόχλα συλλογίζεται τὰνδραγαθήματά του,
κι' ἐτραγουδοῦσε κι' ἔλεγε τηρώνας τάρματά του.

Ντουφέκι μου 'περήσανο, σπαθὶ μου πέρα πέρα,
πολλαῖς φορὰς ἐδόξασες τὸν Κορδονοπάτερα.
'Εσὺ, ποῦ Τούρκους ἔσφαξες, Βουλγάρους ἀρκουδιάρηδες,
κι' ἔφυγαν μὲ τὰ τέσσερα πεζοὶ καὶ καββαλάρηδες,
κόψε καὶ τώρα κεφαλαῖς
ὅσο 'μπορέσῃς πῶς πολλαῖς.

Ντουφέκι μου 'περήσανο, σπαθὶ μου σὲ θέλω,
κόψε τὸν Βενιζέλο,
τὸν Στάη τὸν Κυθήριο, τὸν Τριναφυλλάκο,
καὶ μὲς 'στῶν ἀκυρώσεων νὰ πέσουν τὸν λάκκο.

Κόψε τάνηφι τὸ μουγγό,
κόψε τὸν Σκαρπινάτο,

νὰ βλέπω δίχως νὰ βογγῶ
τὸ κόμμα κοτσονάτο.

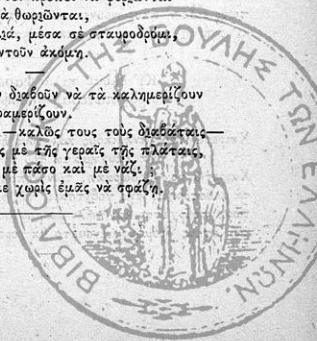
Κόψε καὶ χρόνα μερικῶν νὰ γίνουσε μωρὰ
κι' ὁ Κορδονοκαλούμπκος νὰ πάη μὴ χάρα,
'περήσανο πετούμενο, γυπακτὸς νὰ γίνη,
καὶ τρώγοντας τάνηφι του κι' ἐκεῖνο τὸ σκαρπίνι
νὰ κἀνη πῆγες τὰ σφερὰ καὶ σπιθαμαῖς τὰ νύχια,
καὶ γύρω του νὰ φάλουσε τροπάρια κι' ἄνωγάχια.

"Ἐκτο δημοτικό
σὰν ἀρματολικό.

Τοῦ Θεωδωράκη τάρματα δὲν πρέπει νὰ φοριώντη
καὶ μῆτε νὰ θωριζάνται,
μὰ πρέπει νάβαι σ' ἐρημιά, μέσα σὲ σταυροδομῆ,
καὶ νὰ βροντοῦν ἀκόμη.

Κι' ὅσοι διαβάταις κι' ἂν διαβοῦν νὰ τὰ καλημερίζουν
καὶ νὰ παραμερίζουν.

"Ἀρματα, καλημέρα σας — καλὸς τους τους διαβάταις —
καὶ ποῦν' ἐκεῖνος ὁ νταῆς μὲ τῆς γεραῖς τῆς πλάταις,
ποῦ μὴ φορὰ σας ἔζωνε μὲ πάσο καὶ μὲ νῆς,
μὲς στὴ Βουλὴ τὸν ἴδαμε χωρὶς ἐμᾶς νὰ σφάζη.

Ἑβδομο δημοτικὸ
Κοντικοζαμπικό.

Ἐπὶ ἐκλογαῖς ῥιγῆκανε πὺν γλάροι πειναλῆσι,
κί ὁ Θεοτόκος ἔλεγε, κί ὁ Θεοτόκος λέει.

Παιδιά μ', ἂν μ' εὖρη σήμερ τοῦ Θεοῦ τὸ βόλι
κί ἂν τὴν φτωγὴ τὴν στρουγγὴ μου τὴν ἀκρωσῶσον ἔλα,
σκηῶστε τὸ σκαρπὶ μου, φορεῖτε καὶ μὴ μάσκα,
κί πῆστε ἄτους Κορδοκιοῖς: κκὴ ψυχρὴ σας φλάσκα.

Δένδρον εἶχα ἰστὴν αὐλῆ μου,
σύντροφε μουστακαλλῆ μου,
κί ἔπесе μὴ ζερζίλα
καὶ μαράθηκαν τὰ φύλλα.

Ἐἶχα στρουγγὰ ἰστὴ Βουλῆ,
σύντροφε μουστακαλλῆ,
κί ἦλθαν λύκοι μέσ' ἰστὴ στάνα,
κίρ Ἀλέκο μου τσοπάνη.

Καὶ τὴν στρουγγὰ τὴν τρανὴ
μου τὴν ῥήμαζαν σὲ ἴλιγο,
καὶ κυττοῦν τὸ λαγιχρὶ,
ποῦναι μέσ' ἀπ' τὸ Τσιρίγο.

Ἄχ! ἀρνάκι μ',
κουδονάκι μ',
Στῆ Σπύρο μ',
βλάμη, μπιρο μ'.

Βάτ βάτ βάτ βάτ,
ὁ Κορράτης τί τραβᾷ.

Κί ὁ κύρ Ἀλέξανδρος πηδᾷ
καὶ τὴν Κορδόνα τραγουδᾷ.

Ποῖος εἶδε πράσινο δεντρί
— μὴ τὴν ἐρτερίζεσε χοντρή —
— μὲ πράσινα τὰ φύλλα —
— γεινάει ποῦχ' ἢ σκύλα —
καὶ ἰστὴν κορρὴ μαλάξιματῶ
— μὲ πέρνουσε τὰ κλάξιματῶ.

Ποῖος εἶδε θηλυκὸ παππᾶ καὶ γκαστρωμένο δάκκο,
ποῖος εἶδε ν' ἀκρωσῶνον τὸν Τριανταφυλλάκο,
ποῖος εἶδε ν' ἀκρωσῶνον καὶ τὸν συμπεθέρου μου,
κί ἐγὼ γι' αὐτὰ τὰ ἔφαρκα νὰ κᾶνω τὸ σταυροῦ μου.

Κί ἔλεγε κί ὁ Φασουλῆς
πρὸς πατέρα προσφιλεῖς.

Χαιρετῶ τοὺς ἀνθλίκοις καὶ τοὺς ἠλικιωμένους,
τὰ κυχημάτα τοῦ γένου.

Χαιρετῶ τὸν Θεοδωράκη, τὸν νηπιῶν τὸν Ἡρώδη,
τὰ μουστάκια, τὴς γοβίτσας, τὴς σκίβες καὶ τὰ ζύλα,
τὼρα ποῦρηται καὶ πάλι μὲ μουτσούνας τὸ Τριφίδι
καὶ ἰστὸς δρόμος μενουέτο θὰ χορέψη κί ἡ γκαμῆλα.

Πέρνω τῆς ἐλφραῖς τοῦ Κόντη, στεφανῶνο τὰ κορδόνα,
σφᾶς κᾶβε, Θεοδωράκη, καὶ πελέκκ καὶ τραγούδα,
καὶ τὸν Μάρτη σὺν ξανῶλθου γιὰ φουλφραῖς τὰ γελιδόνα
σῦρτε ἰστὴν Μακεδονία μὲ τὸν κικετᾶν Ἀρκούδα.

**Μὲ δάκρυο ραῖνιμο πεκρὸ
τοῦ Κουσουλάκου τὸν νεκρὸ.**

Μὲ γέλιο τὸν ἀντίκρυσε τὸν Θάνατο ἴμπροστὰ
κί ἔως ἰστὴν ὕστερη στιγμή γελῶντας μὲς ἰμιούσες,
καὶ κίτρινο κί ἀνήμπορο μὲ γέιλη γελαστὰ
τῆς πονεμένης σου καρδίας τὸ πόνου περιγελοῦσε.

Προχθῆς ἀκόμη κῦτταζα τὴν πρώτη σου φωλῆ,
ποῦ τὰ περάσαμε μαζὶ τὰ χρόνια τὰ παλῆ,
τὸ σπῆτι σου, ποῦ ἴσκησε τὸ πρῶτο μου παιδί,
κί ἀπ' τὸ μεγάλο δένδρο τοῦ δὲν ἔμεινε κλαδί.

Τέτοιαις γλυκαῖς ἐνθύμησε κί ἄλλαις πολλαῖς ἀκόμη
τῆς ξεφυλλίξω σήμερα ἰστὸς τάφου σου τὸ γῶμα,
καὶ κλαῖω χρόνια ξενοικιστὰ καὶ μὴ ζωὴ φευγάτη,
ποῦ τὰ χρυσὰ μὰς ἔδειξε τὸν Ἐσπερίδου μῆλα,
καὶ κλαῖω τὸν ἀκούρατο, τῆς πινας τὸν ἐργάτη,
ποῦ στέφανκ τοῦ πλέξαμε μὲ τῆς καρδίας τὰ φύλλα.

Μᾶμος γλυκὸς χωρὶς ὀργὴ καὶ φθόνου κικρινίσρη
σοῦ χάρισε τὸ γέλιο του, τὸ πνεῦμα του, τὴ χάρι,
κί αὐτὸς μοῦ δείχνει σήμερα μὲ σφαιλισμένο στόμα
τὰ δάκρυα ποῦ βρέκανε τοῦ τάφου σου τὸ γῶμα.

**Καὶ καρπόδαϊς ποικιλίας,
μ' ἄλλουσι λόγουσι ἀγγελίας.**

Σὺς λέγομεν συντάμοις
πῶς ἔγῃτε τρίτος τόμος
παθολογίας νεύρων καὶ ψυχιατρικῆς,
μελέτης βιβυτάτης κί ἐπιστημονικῆς
σπουδαίου φρενολόγου, τοῦ Μι τοῦ Κατακρᾶ,
ποῦ σῶματι τονοῦει καὶ νεύρα χαλαρὰ

Εὐγενίου Λάντε «Πλειάδες», ποιημάτων συλλογὴ
ποιητῶ περιλημένου μ' ἕναν ἰστέρον δικηγῶ.
Τῶρα πρὸς ἰγαῖα βγαίνουσι
κί ἔλ' ἀνάπαστα θὰ γένουσι.

Ἐπιθεώρησις λαμπρὰ καὶ ψυχιατρικὴ
καὶ νευρολογικὴ.

Βγαίνει τὸν μῆνα μὰς φορὰ παρὰ Βλαδιανῶ,
σφριγῶντος ἐπιστήμονος μὲ γνῶσι καὶ μὲ νοῦ.

Τῆς Λότνερ τὸ κοντσέρτο, τῆς ἀκοῆς ἐντρυφήμα,
χειροκροτοῦντων ἔλων ἐπέτυχε περίφημα.

Εἰς τὸ Γεωργιάδη λοιπὸν τοῦ Παναγιώτη,
ποῦ τὸ κατὰστῆμα τοῦ χαιρέι μὲς ἴσημ πρώτη,
ἰστὸν δρόμον τοῦ Σταθίου κί ὕπ' ἀριθμὸν ἐνέκ
Ἰαπωνίας εἶδη θαυμαστικὰ καὶ νέα,
σάξια τῆς Κεϋλάνης, ταῖγάρα Τσανακλῆ,
καὶ ποῦρα τῆς Ἀθῶνας γιὰ κᾶθε μερακλῆ.